

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 29144

гр. София, 20.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
закрито заседание на 20.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разглежда дело номер **8852** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. С. К., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], подадена чрез адв. К. Г. Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2808869 от 04.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на оспорената заповед. В подкрепа на искането жалбоподателят поддържа, че предварителното изпълнение би му причинило значителни и трудно поправими вреди. Сочи, че работи по трудово правоотношение като търговски представител и изпълнението на трудовите му задължения е свързано с необходимост от придвижване и управление на моторно превозно средство, поради което временното отнемане на СУМПС би затруднило съществено упражняването на трудовата му дейност и би създавало риск за запазването на трудовото му правоотношение. Излага още, че е член на настояническият съвет на поставения под пълно запрещение Д. Ж. С. Ф., на когото с експертно решение на ТЕЛК са определени 92 % трайно намалена работоспособност поради органично разстройство на личността и генерализирани тонично-клонични припадъци. Твърди, че участва активно в полагането на грижи за поставеното под запрещение лице, включително при необходимост от придвижване, посещения на лечебни заведения и изпълнение на други действия, свързани със здравословното му състояние и ежедневното му обслужване, поради което лишаването му от възможността да управлява МПС би затруднило изпълнението на задълженията му като член на настояническият съвет и би засегнало

интересите на лицето под запрещение.

Поддържа, че непосредствено след проверката е предоставил кръв и урина за самостоятелно лабораторно изследване в медико-диагностична лаборатория „К.“, чиито резултати за наличие на наркотични вещества са отрицателни. Сочи и че в предходни случаи срещу него са били образувани наказателни производства въз основа на положителни резултати от техническо средство, които впоследствие са били прекратени след отрицателни резултати от химико-токсикологични изследвания. Твърди, че незабавното изпълнение на процесната мярка е несъразмерно, доколкото поставя в значителна степен в затруднение професионалната му дейност и изпълнението на поетите от него грижи към поставеното под запрещение лице. Прави искане съдът да спре предварителното изпълнение на оспорената заповед.

Ответникът – младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, при изпращане на административната преписка не е изразил становище по искането за спиране.

Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав, като обсъди доводите на жалбоподателя, приложените доказателства и относимите разпоредби, намира следното:

Искането за спиране е процесуално допустимо. Направено е в рамките на всяко производство по оспорване на заповедта и от лице, чиито права и законни интереси са засегнати от допуснатото по силата на закона предварително изпълнение.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

С оспорената заповед по отношение на Б. С. К. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, поради това, че при извършена проверка на 04.07.2026 г. в 17.40 ч. в [населено място], , по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] , като извършена проверка пред бл. 172 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство DRUGTEST 5000 с фабричен номер ARMM-0017 същият отказва да му бъде извършена проверка с тест.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

В случая не е доказано както наличието на нови обстоятелства, така и настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Жалбоподателят се позовава, от една страна, на обстоятелства, с които оспорва наличието на материалноправните

предпоставки за прилагане на мярката, а от друга – на конкретни неблагоприятни последици, които според него предварителното изпълнение би причинило в професионалната и личната му сфера.

Доводите, свързани с доброволно дадените от жалбоподателя биологични проби и представения резултат от извършено по негова инициатива лабораторно изследване, са относими към материалната законосъобразност на оспорената заповед. Представеното изследване от медико-диагностична лаборатория „К.“ не представлява резултат от назначено химико-токсикологично лабораторно изследване, извършено по реда на Наредба № 1 от 19.07.2017 г., поради което само по себе си не може в настоящото производство да обоснове извод за липса на материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. В производството по чл. 166, ал. 4 АПК съдът не разрешава спора относно законосъобразността на административния акт, а преценява единствено дали предварителното му изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда. Поради това доказателственото значение на лабораторния резултат следва да бъде обсъдено при решаването на спора по същество.

Неоснователни са доводите за вероятно настъпване на значителни или трудно поправими вреди вследствие на предварителното изпълнение. Жалбоподателят сочи, че изпълнението на мярката препятства упражняването на трудовата му дейност, като представя трудов договор, както и че е член на настояническият съвет на лице, поставено под пълно запрещение, страдащо от органично разстройство на личността и генерализирани тонично-клонични припадъци, с определена 92 % трайно намалена работоспособност. В подкрепа на тези твърдения са представени протокол на органа по настояничество и попечителство и експертно решение на ТЕЛК.

Посочените доказателства установяват, че жалбоподателят е включен в състава на настояническият съвет и че лицето под запрещение е с тежко здравословно състояние. От тях обаче не се установява именно на жалбоподателя да е възложено непосредственото и ежедневно полагане на грижи за лицето под запрещение, нито той да е единственото лице, което фактически осигурява необходимото съдействие и транспортиране. Не са представени доказателства и за конкретни задължения на жалбоподателя, чието изпълнение задължително предполага лично и ежедневно управление на моторно превозно средство. По делото не е установено лицето под запрещение да се нуждае от ежедневно лично транспортиране именно от жалбоподателя, нито че останалите лица от органа по настояничество не са в състояние да съдействат при осъществяването на необходимите грижи. Не са представени доказателства за конкретна необходимост от транспортиране или извършване на други действия, които могат да бъдат осъществени единствено от жалбоподателя и чието неизпълнение вследствие на отнемането на СУМПС би застрашило здравето на лицето под запрещение или би довело до преустановяване на необходимите за него грижи. Установеното тежко здравословно състояние на лицето под запрещение и участието на жалбоподателя в настояническият съвет са относими към преценката по чл. 166, ал. 2 АПК. Тези обстоятелства обаче не са достатъчни сами по себе си, за да обосноват спиране на предварителното изпълнение. Необходимо е да бъде установена конкретна и реална вероятност от настъпване на вреда със значителен интензитет или на такава, чието последващо отстраняване би било невъзможно или съществено затруднено. Такава вероятност в случая не е доказана.

Не променят този извод и представените доказателства относно професионалната дейност на жалбоподателя. От трудовия договор се установява, че същият заема длъжността „търговски представител“, но не и че основно или задължително трудово задължение по това правоотношение е лично да управлява моторно превозно средство. Не са представени длъжностна характеристика или други доказателства, от които да се установи, че управлението на

МПС е необходимо и неотделимо условие за изпълнение на възложените трудови функции. Не са ангажирани и доказателства за настъпила реална опасност жалбоподателят да загуби работата си именно вследствие на предварителното изпълнение на заповедта. Ето защо твърдението за риск за запазване на трудовото правоотношение остава недоказано и има предполагаем характер.

Представените прокурорски постановления и останалите документи, свързани с предходни наказателни производства, също не установяват предпоставките по чл. 166, ал. 2 АПК. Те се отнасят до други деяния и различни фактически обстоятелства, поради което нямат отношение към преценката дали предварителното изпълнение на процесната заповед би причинило значителна или трудно поправима вреда.

Следва да бъде отчетено, че мярката по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП има превантивен, а не санкционен характер и е насочена към защита на живота и здравето на участниците в движението по пътищата. Именно с оглед на този обществен интерес законодателят е изключил суспензивното действие на жалбата срещу заповедта. В случая твърдените затруднения при упражняването на професионалната дейност и участието в грижите за лицето под запрещение не са доказани с необходимата конкретност и интензитет, за да обосноват извод, че предварителното изпълнение би причинило на жалбоподателя значителна или трудно поправима вреда. Поради това не са налице основания за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбоподателят не е установил наличието на предпоставките по чл. 166, ал. 2 АПК, поради което искането за спиране на предварителното изпълнение следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Б. С. К. за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2808869 от 04.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: